

פרק א' לפני המבחן

דלת הכניסה הייתה פתוחה, אבל ערימת קרטונים חסמה את הפתח. נחמי השתחלה ברווח שבינם לבין המשקוף ונכנסה פנימה. נכנסה ונעמדה. הבית שראתה בפנים לא דמה לבית שאותו עזבה לפני שלוש שעות וחצי. כאילו מישהו בא והפשיט אותו. קירות חשופים הציצו אליה מהסלון, עמודוני הספרים היו מפורקים לגמרי, והשולחן והכיסאות אינם.

היא נכנסה לחדר הילדים ומצאה את הארון הגדול בן שבע הדלתות ריק בלי בגדים ובלי מדפים. שני פועלים עמלו לסגור בנייר דבק קרטונים אחרונים כשאחד מהם רושם עליהם את תכולתם. נחמי נסוגה לחדר השינה, גם הוא היה מפורק לגורמים, וכשהשתעלה קלות, חזר אליה הד מן הקירות.

"הו, סוף סוף חזרת". אמא שלה נאנחה, "כמה זמן אורך לקבל תעודה ולומר שלום לכולך?" היא אפילו לא ציפתה לתשובה, ומייד

המשיכה, "לכי לעזור לרותי במרפסת שירות, צריך למיין שם את הארון של הבלגן, חבל לארוז ולקחת הכול ואז לזרוק כשנגיע לדירה החדשה".

הארון של הבלגן, כך הם קראו לפינה השכוחה הזו בירכתי המרפסת. היה בו הכול בכול מכול כול. כלי עבודה ומכשירים חשמליים שפעם עבדו וצריך לנסות לתקן או לזרוק, חומרי יצירה ומכשירי כתיבה, מחברות ישנות שלה ושל רותי ויצירות מעץ שמוישי אחיה התחיל ולא סיים.

רותי עמדה שם אבודה. "יופי שנזכרת להגיע, כאילו לא עוברים דירה היום", רותי קטנה ממנה בכמה שנים ומדברת כמו מנהלת עבודה. "תהיי בשקט, אף אחד לא שאל אותי באיזה יום לעבור, ואם בכלל". המרירות דיברה במקומה.

מחלון המרפסת ראתה נחמי את המשאית שחונה למטה כשהפועלים החסונים מורידים אליה קרטונים בזה אחר זה. הם עובדים באמת בזריזות וביעילות, הודתה בינה לבין עצמה, בדיוק כפי שהבטיחו משפחת ענתבי שהשיגו את חברת האריזה. אבל הקצב הזה גורם לה לדופק מהיר פתאום. הכול קרה וקורה מהר מדי, המציאות מתרחשת מולה בלי הכנה וללא הסכמה מצידה בכלל.

"נו, אולי את מפסיקה להסתכל מהחלון ומתחילה לעשות משהו?" שוב רותי מעירה וייאוש בקולה כשניצבת מול הארון הריק והערימה המגובבת לידו. דלתות הארון הפתוחות הזכירו לנחמי את עשרות הפעמים שבהן ישבה בין הדלתות הפתוחות הללו ובין הקיר, מוצאת לעצמה פינה שקטה בבית. זה גם היה המחבוא המועדף במשחקי המחבואים. כל פינה כאן בבית היא פיסת זיכרון, כל מרצפת וכל חלון הם חלק ממנה ומהווי חייה. איך אפשר לעזוב הכול בבת אחת, בלי להתכונן, בלי להתארגן וגם בלי לרצות.

"נחמי, איפה שמת את החלקים של הקנווד בפעם האחרונה?"
שאלה אמא בקול רם מן המטבח.

איפה היא שמה אותם באמת? רק לפני שבוע וחצי הכינה במיקסר בצק לחלות, כמו בכל יום חמישי, כמו לכל שבת בשנים האחרונות. לא חלמה ולא דמיינה שהמיקסר, עם כל כלי המטבח, עם הבית כולו, ייכנסו לארגזים תוך עשרה ימים. לאיפה היא באמת הכניסה את החלקים? בדרך כלל הם עמדו בארון האחרון, אבל כשפתחה אותו אז, גילתה שמדף העץ כבר מתפורר מרטיבות, ולכן חיפשה להם מקום אחר.

"נו, נחמי, אני רוצה לארוז הכול ביחד, איפה החלקים?" אמא שלה עמדה בכניסה למרפסת והביטה בעיניים רגוזות בבלגן ששרר על הרצפה. דפים וצבעים, כבלים מאריכים וכלים חד פעמיים, הכול נערם לערימה אחת כשרותי יושבת על הרצפה ומנסה למיין.

"איפה שמתתי את החלקים של המיקסר? אמא, אני באמת לא זוכרת. זה היה לפני המבול".

"לפני מה?"

"לפני המבול", נאנחה נחמי. אפילו לצל צילה של בדיחה אין עכשיו זמן וסבלנות, ונחמי עזבה את המרפסת לטובת המטבח וחלקי המיקסר.

היא פתחה בנמרצות מגירה אחר מגירה, מחפשת את החלקים האבודים. הופ, מגירה אחת שהייתה כבר ריקה וחסרת משקל נשלפה החוצה ולא נעצרה.

איי, כאב עז פילח את רגלה הימנית. אח, היא נשכה את שפתה מכאב והחניקה יבבה. זו לא פעם ראשונה שנופל עליה משהו בחיים, אבל היא אינה זוכרת שזה כואב כל כך, כואב עד הלב. אח, הכאב פרץ ממנה בצורת דמעות. לא סתם דמעות, מבול. זה היה

בכי כמעט היסטרי, הזכיר לה את הבכי של מנחם אחיה המפונק בן השלוש כשהוא נחבל.

"אוי ואבוי", נבהלה אמא, "בואי, נניח לך קרח".

במטבח הייתה מהפכה אמיתית, ובמקפיא שהיה מנותק מאתמול לא היה קרח.

"אולי תלכי לאמבטיה ותכניסי את הרגל למים קרים?" הציעה אמא ומייד נדה בראשה: "רגע, הברז הראשי סגור מהבוקר, האינסטלטור כבר עובד למטה על קו המים". נחמי נאנקה, והמבול רק התחזק.

"טוב", נאנח אבא שנכנס למטבח ושמע את מה שקרה, "רותי, גשי לשכנים ובקשי מים בקערה".

דקותיים אחר כך ישבה נחמי בחדר האמבטיה הסגור כשהבוהן הצבועה בצבעי כחול-סגול נתונה בתוך המים הקרים. הכאב שכך לאט לאט והדמעות גם כן.

היא הסתכלה סביבה, משהה את מבטה על האריחים הלבנים, הישנים והקטנים שאמא שלה הדביקה עליהם אי פעם פרחים ורודים מטפט. הפרחים הללו כבר התקלפו מזמן, ורק רישומי הדבק נותרו פה ושם על האריחים. גם הכיור הגדול ידע ימים טובים יותר. הוא היה סדוק מעט, וכיסא פלסטיק חסר משענת תמך בו מלמטה.

זה לא סוד שהדירה שלהם ישנה מאוד והצנרת בקושי שורדת. ארונות העץ במטבח היו כבר רקובים לגמרי, ובחדרי השירותים והאמבטיה היה צורך דחוף להחליף את כל הצנרת, אבל כשהגיע השיטפון הגדול לפני שבועיים הוא מצא אותם בכלל לא מוכנים...

שני שיפוצניקים הוזמנו, וכל אחד מהם נתן הצעת מחיר בת שש ספרות. היא כללה כמובן את הריצוף החדש, שהרי אם מרימים את כל הרצפות בשביל להחליף צנרת, לא שייך להחזיר את הרצפות

9. אפתח לווי

הישנות והאכולות שהיו בנות ארבעים שנה. ואם כך, יצטרכו גם בלי ספק להחליף את המטבח שריח של ריקבון כבר אחז בו, ועוד כמה שיפוצים קטנים על הדרך.

אבא שלה לא ידע איך להסתכל על הצעת המחיר הזו. ואז בערב הגיעה הצעה אחרת. השכן מן הדלת ממול, ענתבי, נכנס וסיפר שהם מחפשים דירה למכירה בשביל הוריו שעומדים לעלות לארץ מארגנטינה. כששמע על הפיצוץ בצנרת ועל השיפוץ האימתני המחכה להם, נדלקו עיניו: "הדירה הזו אף שהיא ישנה שווה כסף רב", אמר השכן לאבא, "אני מוכן לשלם לך מחיר טוב. אתה יכול לקנות בכסף הזה דירה בבית שמש באחת השכונות החדשות. תהיה לך דירה חדשה בעיר שהציבור החרדי בה גדל".

זו הייתה יריית הפתיחה, ומשם התגלגלו העניינים בלי שליטה כמעט, שלה בכל אופן.

"איך האצבעות, יותר טוב?" אבא הציץ מבעד לפתח, עיניו מכווצות בדאגה. "יותר טוב", ניסתה נחמי לחייך. אבא הסתובב וחזר לסלון ולספרי הקודש שאותם ארז בעצמו עם מוישי אחיה. "את הכבוד הזה לא אתן לאף חברת אריזה", כך הצהיר אתמול.

מבעד לדלת האמבטיה שנותרה פתוחה מעט עקבה נחמי אחר המתרחש בבית. הפועלים נעו במהירות מחדר לחדר, מוציאים קרטונים ורהיטים מפורקים. הכול היה מהיר כל כך, עד שנחמי דימתה לעצמה שהיא רואה בסרט מהיר איך הבית שלהם מתפרק והולך.

פרק ב'

15 ההתחלות קשות

"רגע, אני לא מבינה", שאלה המזכירה את נחמי, "עכשיו את באה להירשם לשנה הבאה, לכיתה ה' סמינר?" שתי המזכירות האחרות הרימו את ראשן, זו מהמחשב וזו מהקלסר ונעצו בה גם הן מבט מופתע.

"כן, אנחנו, אה... אנחנו עברנו דירה מבני ברק לבית שמש רק לפני שלושה ימים..." נחמי רצתה להוסיף משהו, אבל חששה שהמילים הבאות יסגירו את הרעד בקולה. פתאום התגעגעה ליום ההוא הצרוב בזיכרונה שבו הלכה יד ביד עם אמא להירשם לכיתה א'.

"רגע, ואני לא מבינה, לפני שעברתם דירה לא חשבת לאיזה סמינר תלכי? הרישום אצלנו כבר נסגר באייר", היא דיברה בקול גבוה וחתוך, ושתי תלמידות שעברו במסדרון הציצו פנימה בעניין.

"באייר עוד לא ידענו שנעבור", אמרה נחמי בקול נמוך.